Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

UNGDOMSVÄNNEN

Illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets Ungdom.
Utkommer den 5 och 20 i varje månad. Pris pr år kr. 2: 50. Lösnummer 15 öre.

N:r 2. 20 Jan.
Årg. 27. 1923

INNEHÅLL:

Världen ville icke. Uppåt. Ett och annat från Madzia. I julmorgonens ljus. Val av kall. Principen för vårt liv. Böcker och ungdomsbibliotek. Sanna människor. Program för ungdomens bönevecka. Pristävlan. Annonser.

Redaktör:
Joh. Gustafsson

Där skogen står vintervit.

Världen ville icke.

I världen var han, och genom honom hade världen blivit till, men världen ville icke veta av honom. Joh. 1: 10.

Guds faderskärlek tvingade honom att giva en fallen värld frälsningsmöjlighet. Detta krävde stora offer, men Fadren gav det största offer, som kunde givas — enfödde Sonen. I tidens fullbordan skedde det stora undret — Guds Son bliver en av oss. Delaktig av vårt kött och blod bliver han oss lik i allting, kämpande en sann människas strider och mötande vardagslivets många frestelser framstår han såsom vårt föredöme, men icke blott det, utan vad mera är, han erbjuder frälsning. Nu inbryter ett härligt jubelår för världen. Kommen till mig, säger Kristus, jag skall frigöra eder från de band varmed I haven hållits fångna ända sedan fallets dag. Ingen boja är för stark för den gudasände. Han som skapat världen, kan också rycka den ur tjuvens våld. Den gamle ormen darrar för konungen, som trätt fram på valplatsen, under det himlens änglar stämma upp jubelsånger. Nu borde man kunnat vänta, att världen klätt sig i högtidsskrud och med fröjd tagit mot sin Frälsare, men så skedde icke. Den värld som ren och helig gått ut ur hans skaparehand, hade givit sig så helt i fiendens våld, att den icke alls ville mottaga vare sig Frälsaren eller hans erbjudna frälsning. Mänskligheten trivdes bra i sitt fallna tillstånd och ville icke låta sig frälsas. Så inträffar då det oerhörda, att världen icke vill veta av sin skapare, som nu kommer icke för att utkräva hämnd på de trolösa utan för att bjuda dem en öppen fadersfamn.

Fastän snart tjugu sekel svunnit, sedan Kristus kom till oss, är världen ännu kvar i den ondes våld, ty den vill icke veta av sin förlossare. Icke ens i den nuvarande nödtiden, då folkens ledare speja åt alla håll för att finna läkedom för en fördärvad mänsklighet, vill man veta av Jesus. Följden bliver ytterligare nöd och större trångmål, ända tills den arma världen finner sig tvingad att följa den förlorade sonens exempel. Väl om det skedde snart.

Såväl under Kristi kötts dagar som under tider som sedan gått, har dock Frälsaren blivit mottagen av flere eller färre enskilda och för dem blivit, vad hans sändning innebar. Dessa, vilka i vår tid äro många, äro de enda verkligt lyckliga på jorden. De leva i världen men höra himmelriket till. Ivrigt vänta de på att deras konung skall taga spiran i sin hand och nederlägga ondskans alla härar. Medan de bida därefter, glädjas de åt att få vara hans tjänare, som själv blev en tjänare för oss.

Min vän, har du aktat på den frälsare Gud sänt dig? Varom icke så gör det nu. Ännu är det rum vid nådens tron.

K. D. Augustsson.

Uppåt!

Uppåt, uppåt sträcka vi händerna,
upp mot de evigt vårfriska stränderna,
upp mot de ljusa, soliga världarna,
högt över låga jordiska härdarna.
Uppåt, uppåt, vägen är banad!
Framåt, framåt, hamnen är spanad!
Ännu en stund av strid,
vilan oss vinkar blid.

Uppåt, uppåt lyfta vi sinnena,
glömma de självviskt bindande minnena,
där på de höga, heliga höjderna
blåser en fläkt från de himmelska fröjderna.
Uppåt, uppåt, vingar vi äga!
Lyftom oss upp, som lärkorna pläga,
högt med en glädjedrill!
— Kraften skall räcka till.

Uppåt, uppåt! Där blir det klarare,
töcknen skall skingras, du himlafarare.
— Staden däruppe på heligt Moria
lyser emot oss ur gyllne gloria.
— Uppåt, uppåt, vännen den bäste
inom dess portar rett oss ett näste!
Uppåt mot hem och hamn!
Hemåt i Jesu namn!

Annita.

Ett och annat från Madzia.

Återkommen till Madzia för tredje gången och efter att ha arbetat här några månader, anser jag mig böra sända Ungdomsvännens läsare några meddelanden om arbetet — det mångskiftande och på samma gång enformiga vardagsarbetet, sådant det för närvarande ter sig här.

Madzia, fyrbåken, som tändes av den kristna ungdomen i Sverige till att lysa i Kongos natt. I snart 14 år har den låtit sitt ljus, hämtat från evighetens värld, strå-la över dessa nejder och visat vilsna vandrare vägen hem. Många äro de, som den fått leda in på rätta vägen. Vi räkna dem till nära tusen och glädjas ofantligt däröver. Men på samma gång fråga vi med bävan: Skola alla dessa fortsätta att vandra vägen hem?

Huru många öden hava ej övergått eder station, I kära unga, under de tre sista åren. Hösten 1919 var det den stora eldsvådan, då en stor del av stationens hus blev lågornas rov. Våren 1920 slog åskan ned och förorsakade en ny brand. Frågan uppstod i missionärskåren: Ska' vi lägga ned Madzia? Ja och nej. Man funderade starkt på att stationen borde nedläggas som huvudstation. Till följd därav lämnade de vita platsen.

Jag var hemma då. Hur skulle det gå med Madzia? Skulle den läggas ned eller byggas upp igen? Det var frågan, som rörde sig djupt i min själ. Ingen undrar väl på det, ty min mesta tid, jag varit i Kongo, har jag tillbringat på Madzia.

Hur det nu var, kunde ej Madzia läggas ned. Det sista beslutet härute blev, att den skulle byggas upp igen. Samma beslut fattade ungdomen hemma på sin årskonferens, och därmed var saken fastställd. Vad var för övrigt naturligare? Några bättre eller sämre hus nedbrända, en de materiella värden förlorade, men evighetsvärdena, vunna under de långa kampfyllda åren, de funnos ju kvar. Inte skulle man väl äventyra dem. Alla dessa evighetsvandrare, som funnit ljusets väg, skulle man väl för dem hava släckt vårdkasen i natten och utsatt dem för risken att förlora vägen och åter irra ut i det hedniska mörkret. Nej. Kongokonferensen handlade ej så. Svenska Missionsförbundets Ungdom visst bättre. Alla beslöto de, att Madzia skulle återuppbyggas. Detta var ock det enda riktiga. Nog kostade det åtskilliga summor, och nog fingo missionärerna slita vid dess återuppbyggande, men man gjorde detta hellre än att riskera förlusten av de andliga värdena, som flera gånger uppvägde de uppoffringar, som måste göras för att återställa allt.

Under den tid stationen stod utan vita, fingo de svarta sköta arbetet efter bästa förmåga. En gång i månaden fingo de besök av missionär Burell, som från Musana ledde arbetet här.

I februari 1921 kommo missionärerna Hult dit. De höggo i med friskt mod, och under den tid av ett och ett halvt år de voro här, utförde de ett mycket gott arbete. Tidvis hade de hjälp, men längsta tiden voro de ensamma.

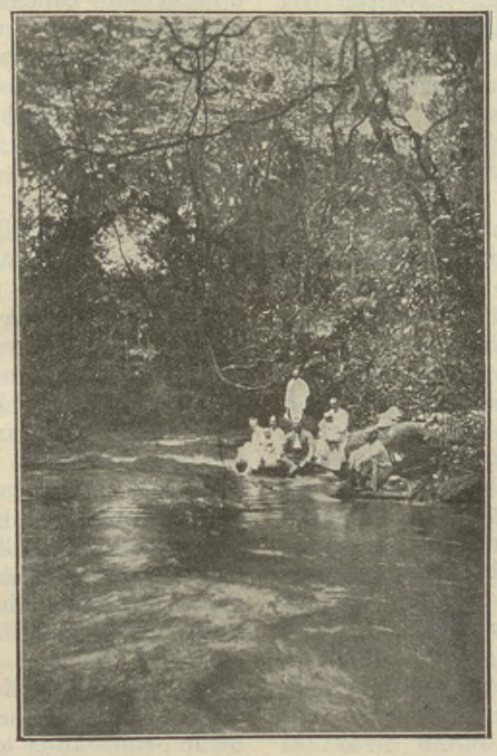

Vid Madziafloden.

Vi kommo ut i maj i år och funno då ett nytt boningshus på det gamlas plats, planteringarna i gott skick, församlingen i det bästa tillstånd, den gärna kunde vara under förhandenvarande omständigheter, och skolan hade ock pågått en stor del av tiden, ehuru den vid vår ankomst hade ferier.

Det var både glädjande och smärtsamt att komma tillbaka till Madzia; glädjande därför att vi fingo möta många av våra gamla vänner: lärare, som nu börja bli pelare i församlingen, förutvarande skolgossar, nu vordna lärare, och en stor skara yngre och äldre församlingsmedlemmar, som tillkommit un-

der vår bortovaro. Men ack, hur smärtsamt var det inte att i skaran sakna så många. Var äro Mauguku, Samba, Ndala, Kiyindu m. fl. dessa som voro lärare förut? De äro icke längre lärare på grund av syndafall Och Matingu, den duktige snickaren? Ack, han är i Brazzaville, tjänar mycket pengar, går fint klädd och uppträder med höga later. Men i övrigt är han en fallen stackare, som mer och mer snärjes av synden, och ju mer pengar han tjänar, ju flera tillfällen får han till dåligt liv. Ack, det skär i ens inre, då man hör sådant. Alla dessa, ens egna skolgossar, nu äro de borta. Sådant är bittert, men huru ofta får inte en kongomissionär göra sådana erfarenheter.

Nå, hur är det i byarna? Jo, behovet efter Guds ord är stort, och då man går ut till folket, komma de gärna för att lyssna till ens budskap. Men missionärerna ha varit för få och äro alltjämt för få för att ordentligt kunna fylla de många uppgifterna, som föreligga. — Vi vänta på eder, I unga, att I skolen komma och fylla de tomma platserna i missionärernas led härute, så att vi slippa känna arbetsbördan så tung. Herren väntar på eder, vi vänta på eder, och Kongos folk behöver eder.

Vi ha varit tre missionärer här sedan i början av maj: min hustru och jag samt fröken Pettersson. Många uppgifter ha förelegat och föreligga alltjämt. Emedan byggnaderna på stationen ännu äro otillräckliga, ha vi måst bygga även i år. Ett nytt hus, avsett till slöjdlokal har blivit uppfört. En större reparation på kök- och matsalsbyggnaden har måst företagas. Den var förut täckt med gräs, men därmed var faran mycket stor för nya eldsvådor och, som vi förut »blivit brända», vågade vi ej ha detta grästak kvar utan gjorde om det och täckte det med plåt. För övrigt har en del andra reparationer utförts.

På grund av järnvägsbygget, som tar så mycket folk från trakten, har det varit ganska svårt att få tillräckligt antal arbetare, och dem vi fått, ha varit ganska dyrlejda. Men som järnvägsbygget under en följd av år kommer att ta folk, blir det ej bättre med arbetarfrågan utan förr värre. Vi ha därför ansett det klokt att skynda så fort som möjligt med byggena för att om möjligt komma undan med de större husen, innan järnvägen kommer alldeles i trakten. Den kommer nämligen att gå strax på andra sidan Madziafloden, en 8 min. från stationen. En annan orsak till att vi böra raska på med byggena är, att vår svenska valuta för närvarande är förmånlig i mycket hög grad, varför arbetet, även om det måste betalas rätt högt i franskt mynt, ej blir så dyrt i svenskt. Det blir ej hälften så dyrt nu, som om kursen vore normal. Vi få ej heller beräkna, att om francen skulle stiga, arbetslönerna därmed skulle sjunka. Nej, de torde komma att stiga alltfort. Alltså, låt oss därför skynda, så fort vi kunna, medan dessa förmånliga tider vara. Vi torde stå inför nödvändigheten att bygga ny kyrka, emedan den nya skollagen förbjuder att hava skola och gudstjänster i samma lokaler. Dock göra vi intet däråt, förr än inspektören kommer och ser på vår nuvarande kyrk- och skollokal. Kanske han godkänner den, och då slippa vi bygga kyrka.

Under drygt 2 månader ha vi haft dopskola på stationen med ett 80-tal kandidater och tre tim. undervisning om dagen. De flesta av dessa döptes i sept. månad. Samtidigt hade vi en bibelkurs med lärarna i två avdelningar och omkring en månad för varje avdelning. Vi gåvo dem 4 tim. undervisning varje dag i bibelkunskap, textbehandling och så fingo de några vinkar i huru de skulle undervisa i dopskolorna i byarna. Som våra byskolor numera i Franska Kongo uteslutande äro kristendomsskolor, behöva våra lärare rent andligt sett bättre utrustning för sitt kall än förut. Dessa kurser syftade till att ge dem detta, men klart är, att på en så kort tid och med så outvecklade elever man ej kunde hinna så långt. Dock tror jag, att de under tiden i någon mån kommo till insikt om att de behövde oändligt mycket mer av kunskap och andlighet, än de förut hade, och därmed torde åtskilligt vara vunnet för deras arbete.

Nu pågår skolan. Ännu ha vi ej fått rättighet att hålla egentlig folkskola, ty dessa formaliteter äro nu mera invecklade än förut. Men vi ha kristendomsskola med 3 tim. undervisning om dagen. Vi läsa Guds ord både med och utan böcker. Med dem, som kunna läsa, ha vi biblisk historia både på franska och kikongo. De klasser, som inte kunna läsa tillräckligt, få lära sig bibeltexter utantill, sånger m. m. Det går bra till en tid, men i längden bleve det nog tröttande, ty det blir för liten omväxling i ämnena.

Vi ha nu vår i Kongo. Naturen har vaknat till nytt liv, sedan regnen börjat. De förut brunbrända kullarna lysa nu så vackert gröna ända långt bort vid horisonten,

Sanning.

Sanning, alla dygders moder,
höj dig uti helig skrud,
svep uti din rena mantel
barnet, som på Herrens bud
över årets tröskel träder
uti ljusa drömmar fram,
medan tidens anda reder
vaggan uti skuld och skam.

Troget låt dess väsen spegla
glansen av din ljusa blick.
Till en sann och verklig frihet
går blott den med sanning gick.
Vägen kännes lätt att vandra,
modigt kämpas livets strid,
när den väg man vandrar vilar
på en evig sannings frid.

Grcta.

där de sammansmälta med himmelens blå. Luften är så hög och klar, att man kan på miltals avstånd urskilja de små gångstigarna, som slingra sig uppför kullarna. Över de väldiga höjderna och djupa dalarna skifta dagrar och skuggor i behaglig omväxling, och då solen sjunker i väster, uppstå understundom underbart vackra färgspel, obeskrivliga i prakt och skönhet. Men allt går så hastigt över. Vi ha ej här som hemma i Sverige de länge dröjande skymningsstunderna, utan femton tjugo minuter efter solens nedgång har den tropiska natten gjort sitt intåg. Den är likväl understundom storslagen, i synnerhet under regntiden. Eldflugorna glimma som tusentals gnistro i mörkret. Då åskvädren bryta loss, genomkorsas rymden av rent av förfärande blixtar, som likt klingor av eld skära igenom det tjocka mörkret. Då tystnar syrsesången och grodornas kväkande i kärren. Alla levande varelser stå liksom häpnande och avvaktande inför naturens stora skådespel. Det är svårt att sova under dessa oväder. Den som ser Gud i naturen, känner ovillkorligen sin litenhet inför Skaparens storhet vid sådana tillfällen.

På stationen blomma apelsinträden och sprida sin förtjusande doft av liljekonvalj och jasmin omkring sig. Kaffebuskarna ha nyss stått vita som brudar, och blommor, både vilda och planterade, ha vi gott om. På samma gång — underliga sammansättning i naturen — skörda vi frukt från träden. Mangosfrukten, utsökt i smak, ha vi redan börjat njuta av. Nsafufrukten börjar rodna på trädens grenar, och bananer ha vi i myckenhet. Vi börja få skörda nu, vad vi sått på Madzia.

På det andliga åkerfältet ha vi ju ock fått stora skördar, men vi längta efter större. Och ännu mer längta vi efter att få se dt andliga livet fördjupat hos dem, som redan vunnits.

Bedjen alltfort, unga vänner, för edert arbete bland Kongos folk. Bedjen, att Herrens segerkraft må i rikt mått utgjutas över oss alla på edert Madzia och i byarna runt omkring. Låt oss hjälpas åt därmed.

Eder på eder station
S. Malmqvist.

I julmorgonens ljus.

För Udv. av *Annita.*

Från den lilla smedjan bortom kyrkan trädde en stor, grovlemmad man ut i decemberdagens täta dis. Hans kläder och händer voro nersmorda och leriga, och över axeln bar han en spade samt en slägga. Långsamt och tungt, med lutat huvud, stegade han framåt och uppåt den lilla kullen, där kyrkan med den muromgärdade kyrkogården låg.

Mannens anletsdrag voro hårda, och munnen drogs ihop som över hårt sammanbitna tänder, medan blicken hade något isigt i sitt gråa lugn.

Han lyfte på huvudet. Där kom någon och gick mot honom på samma kant av vägen som han.

»Åh», mumlade han, och något likt ett leende drog över den tunna munnen, »hon går nog över till andra vägkanten, jag vet inte många, som inte vika åt sidan för dödgrävarn, när han kommer med sin spade.»

Men hon vek inte undan för honom. Rakt fram, som om hon ville tvinga honom att stiga åt sidan, gick hon mot honom, ända till de stodo helt nära varandra. Mannen mönstrade henne från huvud till fot. Hon var en rätt ung kvinna med ett blekt, allvarligt ansikte. Över huvudet bar hon en lätt schal, och under den långa kappan skymtade ett vitt förkläde och en blå bomullsklänning, sådana som sjuksköterskor bruka bära.

Båda stannade.

»Har syster lagat så, att jag får mera arbete snart? Den graven jag nu gräver, är åt en gammal gubbe, men syster har väl flera patienter, än dem jag gömde i söndags?» utbrast mannen med torr röst, medan det stackars leendet åter drog över läpparna.

Sjuksköterskan såg upp på honom och svarade stilla: »Jag har aldrig sökt laga, så ni skulle få arbete. Min uppgift är att söka rädda så många som möjligt från graven, men makten därtill ligger inte i min hand utan i hans, som har nycklarna till livet och döden. Vill ni klandra honom, så vänd er direkt till honom då.»

Hon ville fortsätta sin väg, men dödgrävarn hejdade henne.

»Nej, syster, jag vill inte klandra honom och inte er heller. Jag vore mer än nöjd, om döden hade skördat nog här nu. I vanliga fall har det varit att i medeltal gräva en grav i veckan — och knappt det — för denna stora socken, men hur det varit nu, vet syster själv. Jag är trött jag med och syster ser då så utvakad och förbi ut. Ni har väl vakat hos Strands i natt. Hur är det med flickan?»

Det darrade kring sköterskans läppar, då hon svarade: »Det är gott och bra och stilla nu för Berta Strand.»

»Hon också död!» sade dödgrävarn och såg hastigt upp. »När slutade hon?»

»I morse, just i gryningen. Julmorgonen ska vi bädda ner henne där under lönnarna.»

»Julmorgonen! Det har väl aldrig någon hört talas om, att man begraver någon då. Det tycker jag inte om.»

»Men hon tyckte om det. Hon bad om det. När ottan är slut, skall hon vigas åt jorden.»

»Kan man inte få lite ro och vila på själva juldagen?» morrade gubben.

»Åh! Ni skulle ha hört och sett henne, när hon bad om det. Ni hade inte knotat då. Hon var så glad och så nöjd med allt.»

»Ja, glad det har hon ju varit. Men inte var det alltid den glädje, som håller stånd i döden. Jag minns en gång i somras. Jag kom just därifrån», — han visade med handen mot kyrkogården, — »det var en afton, i skymningen, jag mötte henne här. Glad var hon, det är visst och sant, men inte var det någon 'himlaglädje' som sken ur ögonen och lekte på läpparna. Åhnej, den var allt bra mycket jordisk, är jag rädd.»

»Det tvivlar jag inte på, att den var. Men den var ändå ren och ljus, ty Gud bodde i hennes hjärta, och han helgade också hennes jordiska fröjd.»

»Kan väl så vara. Men jorden är en jämmerdal, här är inte mycket att fröjdas över. Hur tomt är allt, vad världen har, hur kort dess nöjen vara står det i en psalm. Och det ha vi väl fått se bevis på denna tid, då grav efter grav retts därinne. Se bara syster, vilken lång rad med nya kullar.»

Vemodigt dröjde sjuksysterns blick vid de många gravarna, som ännu voro täckta med friska eller halvvissnade blommor.

»Sant, ja visserligen. Men jag opponerar mig ändå. Visst är världens fröjd tom och kort, dess ytliga fröjd. Men inte all jordens fröjd är arm och tom, om den också är kort. Livet kan vara rikt och skönt och fullt, ja, det kan det», tillade hon tankfullt. »Och för henne, vars ögon brusto i dag, har det varit det. Hon var sådan, att hon hade öppet öga och öppet hjärta för det ljusa i livet och inte bara för skuggorna. Därför fick också det i hennes liv, som skulle tyngt och brutit andra, ett solskimmer över sig, som gjorde det lättare och bättre. Jag har ofta sammanträffat med henne, sedan jag kom i höstas. Då hon frisk och stark gick omkring här, såg jag dock, att det låg allvar under den glittrande ytan och vemod i den varma blicken; men nu, då hon som en svag sjukling blev lämnad i min vård, fann jag, att glädjen hade blivit djupare och starkare, ja så stark, att den var övervägande mitt i plågorna och nöden. Var det inte en glädje som höll stånd i döden?»

»Jag kan inte bemöta syster, men inte taga vi den jordiska glädjen med oss över gränsen, det är då visst», envisades gubben och stötte hårt med spaden i vägkanten.

»Det säger jag inte heller. Men ni måste förstå, att den som mottager av Guds hand, vad han ger av jordisk glädje, den kan också utan dåraktigt knot lämna allt, när Gud så bjuder. Och just då, när det jordiska glider ifrån en, framspringer mera klar och stark den åder av himmelsk glädje, som funnits i hjärtedjupet, och vars källa Gud är. Få vi inte taga den med över gränsen, tror ni?»

»Joo, men det är inte det jordiska det.»

»Det jordiska fick färg och renhet av det himmelska och uppgick sist i det.»

»Syster må säga vad hon vill. Därinne — är det slut med alltihop.»

»Inte allt. Ni tror det inte. Men ni är dyster. Ni ser för mycket nedåt, när ni gräver gravarna. Lyft blicken uppåt i stället. 'Genom natten, över döden ser jag skymten av morgonglöden.' Vid Bertas grav måste ni se uppåt. Farväl nu! Ni har ert arbete, jag har mitt.»

— — —

Glödröd hade himmelen brunnit i öster, då folket från ottesången ock graven troppat hem igen. Nu skymde det redan under lönnarnas kronor, då dödgrävarn efter slutat värv beredde sig att gå hem till sitt. Då kom hon åter mot honom, sjuksköterskan, kom mellan gravarna, stilla men med lyftat huvud. Då dröjde han kvar vid den nyss fyllda graven. Hon gick dit och såg med tårfylld blick på de många ljusa blommorna, som täckte kullen.

»Jag reser i morgon», sade hon, »mitt värv tycks vara slut nu här — Gud ske lov. Och det syns som om ni också skulle få litet vila.»

»Ja, *hon* blev den sista den här gången. Men syster, det blev ljus över graven till slut.»

»Ja, blev det inte! När? Då ni grävde Bertas grav?»

»Nej, då var det mörkt som vanligt. 'Död och förgängelse! Sorg och död', suckade det under vart spadtag. Och granriset, som jag klädde graven med därnere, doftade bara död och tårar. Men i dag på morgonen, då jag gick här, kom jag att se upp mot himmelen, och den brann så röd och klar, då jag måste tänka på portarna till det nya Jerusalem. Och så kom jag ihåg, vad syster sade om morgonglöden genom natten och över döden. Och så det de sjöngo vid graven — hennes sång, sade de:

Val av kall.

För Udv. av *J. A. Lindblad.*

Val av levnadskall är ett viktigt spörsmål för de unga. Att härvidlag välja rätt är av mycket stor betydelse, ty valet har sina konsekvenser för hela livet.

Redan i lyckliga barnaår dyker den frågan ofta upp i dröm och lek: »Vad skall jag bli?» Då bygger man sina luftslott. Allt det största och mest lockande, som fantasien kan famna, skall man naturligtvis en gång nå. Men »de fly så snart, de ljusa morgonstunder, då livets vårdag milt emot oss ler». Snart kommer icke frågan upp mera på lek. Den tvingas fram av livskampens allvar.

Om du, som läser detta, snart måste göra ditt val av levnadskall, ville jag till dig rikta några ord till vägledning.

Naturligtvis är det omöjligt att uppställa några bestämda regler för val av levnadsbana. Omständigheterna äro så olika för olika människor. Somliga tvingas av fattigdom och nöd att taga vilket ärligt arbete som helst för att uppehålla livet. Andra äro tvungna att vid val av kall rätta sig mera efter andras önskningar än efter sina egna. Många måste så tidigt börja lära sig ett yrke, att man knappast kunnat utröna, vad de ha mest begåvning och fallenhet för. Men mycket ofta är det väl så, att en ung människa får låta sin egen vilja vara den bestämmande i denna sak. Då gäller det att samvetsgrant pröva, efter vilka grundsatser och motiv man vill välja sitt arbete. Vilka äro din ungdoms ideal? Vilka tankar och önskningar röra sig i ditt inre? Vilka frågor uppstå?

Hur skall jag kunna förtjäna pengar — mycket pengar med så litet arbete som möjligt? Huru fort kan jag göra mig verkliga goddagar? Huru snart kan jag få njuta i fulla drag av nöjen och förströelser? Huru skall jag kunna vinna ära och anseende? Var går för mig den genaste vägen till alla möjliga jordiska fördelar? Det betyder föga, om man trampar på andra, blott man själv kommer fram. Den som går till val av kall med så orena bevekelsegrunder, måste man djupt beklaga. Ty livets mål är icke att äta, dricka, roa sig, leva självviskt och göda sitt högmod. Om man praktiserar ett så lumpet program, så skall man få erfara, »hur tomt är allt vad världen har». Därjämte följer hat och förbannelse i en vinningslysten människas spår. Hur rik han är på guld,

---

Min framtidsdag är ljus och lång,
den räcker bortom tidens tvång,
där Gud och Lammet säll jag ser,
och ingen död skall vara mer.

Då började det dagas för mig. Då erfor jag i mitt gamla hjärta, att 'graven blivit till himlen en stig', och att den glädje, som har sitt ursprung i Gud, den må kallas jordisk eller himmelsk, inte tar slut vid graven utan bara blir renare och starkare än här i förgänglighetens värld. Eljest tänkte jag förut, när jag vid ottesången satt i kyrkan och såg de många tindrande ögonen och de unga, glada ansiktena, ja då tänkte jag så här: 'Fröjdas ni ock le bara.' Ni tro, att ni dansa trygga på midsommarblommig äng. Ja, fröjdas ni! Men snart är ni hans allihop, hans, som bär den långa lien och det höga timglaset, han som grinar mot er, så maskarna krypa fram mellan de vassa tänderna. Ja, hans ären I. Och då blir det jag, som får skyla ert usla stoft, när de som sagt sig älska er, inte längre vilja ha er hos sig. Såvida inte jag själv dessförinnan krupit ner i det mörka. Ja, så där hemskt satt jag och tänkte, mitt under det julsången och det fröjdefulla evangeliet ljöd omkring mig. Men sedan, över den öppna graven, då blev det andra tankar och annat ljus för mig. Kanske var det något av det ljus, som lyste henne, henne som jag då gömde. Ja, nog var det så, för ovanifrån kom det. Och då såg jag också att den hemska gestalten, som jag tyckte mig se inne i kyrkan, han har ändå inte så stor makt.

Han kastade spaden över axeln och räckte sjuksystern handen till avsked samt gick med tunga steg bort över gravarna.

Men länge stod hon kvar, ända tills stjärnorna, en efter en, tändes på det mörka himlavalvet. Och då hon genom järngrindarna lämnade kyrkogården, kände hon, att även i hennes själ hade den julmorgonsglans, som lyst över graven, spritt en klarhet, den hon trots sina skilda upplevelser aldrig förr sett stråla så skön och rik.

så har han dock gjort bankrutt på alla moraliska och bestående värden. »Vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen men förlorar sin själ», säger Kristus.

Men utkomsten! Får man ej vid valet av yrke räkna med möjligheten att förtjäna sitt levebröd? Så frågar du måhända. Jo, visst får man det. Men du har ej rätt att söka din utkomst i strid mot Guds vilja. Endast då du går den väg, som Gud har bestämt för dig, går det dig väl. Din egen välfärd beror således på om du följer Kristi anvisning: »Söken först Guds rike och Hans rättfärdighet, så skall allt detta därjämte tillfalla Eder.»

När du skall välja ditt kall, skall du vara beredd på att möta faror och frestelser. En stor fara är att man falskt bedömer sin egen förmåga. Somliga underskatta i så hög grad sina gåvor och anlag, att de frukta för att de ej duga till någonting. Vankelmodiga som de äro, ha de så svårt att fatta något beslut. Därför äro de i stort behov av en vink och en hjälpande hand i rätta ögonblicket. Då de blott komma in på rätt spår, kunna de bli nyttiga och framgångsrika.

Men många gånger mera vanlig och farlig är frestelsen till övermod. Man tänker högre om sig och sina gåvor än tillbörligt är. Låter man sitt val av kall motiveras av högmod och självviskhet, har man slagit in på en farlig väg. Högmodet uppblåser, berusar, förblindar. Är man förgiftad av högmod, är man ej längre besinningsfull, nykter och omdömesgill. Man kan då ej se *Hans* väg, som lovat de ödmjuka nåd och hjälp. Tyvärr är det med mången som det var med en ung studerande, vilken trodde sig hava mer förstånd än folk i allmänhet och därför red över alla på sina tankars höga hästar. När han en dag kom in och betraktade sitt fotografi, där han stod med sprättens hela mundering, fick han se en liten skriven lapp, som hängde vid kortet och på vilken stod:

»Mer av högmod än av snille
Lider du, min gosse lille.»

En äldre man, med vilken han nyss diskuterat, hade nedskrivit dessa rader såsom ett behövligt minnesord.

Av vikt är att kunna bedöma sig och sin begåvning klart och sansat. Att tvinga sig att gå en levnadsbana, som man ej har begåvning och lust för, är ett stort misstag. Det är oförståndigt att gå t. ex. studievägen, om man icke har »läshuvud». Om man än kan »plugga» sig igenom och bli t. ex. jurist, läkare eller lärare, så är ej därmed sagt, att man kommit på sin rätta plats, där man är duglig och trivs och kan bli till största nytta. Ty skall man kunna bli något mer än en nummermänniska i sitt fack, så fordras begåvning, intresse och medfödd fallenhet för uppgiften. »Välj en nyttig, din lust och begåvning motsvarande kallelse», är ett gott råd. Det är i grund och botten fullkomligt oriktigt att klassificera arbetet i »sämre» och »bättre». Därigenom blyges mången för ett grövre arbete och söker att få en »fin» plats. Varje gagnande arbete är hederligt. Men den som visar otrohet i sitt arbete och ej gör sin plikt, är ohederlig, man må vara statsråd, läkare, pastor eller gatsopare.

Sök att få reda på Guds vilja beträffande ditt levnadskall och din framtid. Låt icke de tusen rösterna inom dig och utom dig i världen förvilla dig. Lyssna efter Guds röst. Låt Honom leda och bestämma! Lägg i ödmjuk undergivenhet din sak i Hans hand. »Säll är den, som sina händer i Guds händer sluter in.» Fråga uppriktigt: Vad vill Gud, att jag skall bli? Var vill han ha mig? Bed om ljus och vägledning fram till rätta platsen! Ja, bed med David: »Visa mig Herre din väg!» Tag fasta på Hans löfte. »Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg du skall vandra; jag vill giva dig råd och låta mitt öga vaka över dig.» Han, som skapat dig och givit dig alla gåvor och anlag, vet bäst, vilken plats du passar för och vilken som passar dig.

Står din håg åt något visst kall, men du är oviss om huruvida detta är det rätta för dig, så bed flitigt och uppriktigt tredje bönen i »Fader Vår». Gud hör bön. Genom bönen vinnes seger över egenviljan, synförmågan skärpes, du blir mera känslig för Guds vilja och ledning, och du kan med sundare omdöme väga skälen för och emot, då det gäller att ta ett nytt steg. Ja, bed! Bed:

Välj du åt mig det kall, däri jag än
Min fria kärlekstjänst åt dig får bringa.
Där jag, till dess du komma skall igen,
Får tjäna dig, om än med tjänst så ringa.

Bed och arbeta! Använd ditt förstånd och din iakttagelseförmåga! Håll sträng räfst med alla oarter hos dig! Se till att ej slöhet, lättja och vårdslöshet få gripa dig fången. De äro odugliga kunskapare för den som söker sin rätta plats. Rådför dig med goda människor, som vilja ditt sanna väl. Behjärta dina föräldrars önskningar.

Kanske öppnas väg för dig till ett visst kall, medan vägen synes stängd till ett annat. Jämför då de olika omständigheter, möjligheter och svårigheter, som yppa sig vid ditt sökande. Men vid vägskälet må du undrande spörja: Är det enligt Guds goda behag att jag går denna väg? Är detta kall sådant att jag kan förvalta det i Jesu namn, till hans ära? Kan Guds välsignelse följa mig i min dagliga gärning, om jag väljer detta kall? Iakttag noga och pröva i ljuset av Guds ord de skickelser och förhållanden, som kunna skönjas på din väg och i din dagliga erfarenhet. Gör ej ditt val i ovisshet. Vänta tills dimmorna skingrat sig. Se noga efter, när moln- eler eldstoden höjer sig för dig. Du kan då vara fullt visst på att Han, som givit dig sina härliga löften, skall uppfylla dem, bönhöra dig och hjälpa dig i valet, så att du ej skall komma på skam.

Sedan du fått en kallelse, så förbliv i den. Arbeta uthålligt och troget på den plats, där du blivit ställd. Sök att vara nöjd och stilla där. »Var nöjd med den plats, där din Fader dig satt, och önska ej mer än han ger.» Varje yrke har sina obehag och svårigheter. Även de kraftigaste kämpar kunna stundom frestas att fälla modet. Då vedervärdigheter möta, får man så lätt leda vid sin uppgift. Frestelsen kan bli nog så stark att »kasta yxan i sjön» och »slå om». Ett sådant steg kan dock bliva ödesdigert. »Sadla icke om» för ett nytt yrke utan välgrundade skäl. Utveckla all energi i det arbete du har. Var trogen på din post. Och var rädd för det ofta så frestande mångsyssleriet. E. G. Geijer säger: »Varje kallelse, stor eller liten, innesluter inom sig ett så rikt ämne för mänsklig verksamhet, att många människoliv ej medhinna att tömma den.» »Man skall håfla sig till ett» är en god regel. »Det är bättre», säger en annan förf. »att göra *en* sak väl än att göra många saker medelmåttigt». Att ha »många strängar på sin båge», kan nog vara bra, men det är bättre att ha bågsträngen sådan, att den när som helst skjuter pilen rakt på målet. På en rullande sten växer ingen mossa. Den som sysselsätter sig med litet av varje men icke håller ut med något, vinner intet resultat.

Endast på Guds väg kan du vara trygg och frimodig. Sant säger Skovgaard-Petersen: »Lever man efter sitt eget hjärtas tankar, blir man svag och vankelmodig, feg och modlös. Stödet i ens liv är borta. Alltsammans är som att gå på svag is, som kan brista när som helst. Men lever man i enlighet med Guds tankar, då är man stark genom Guds kraft. Och vad skulle man förlora genom att följa Guds tankar? Vi må aldrig tro, att vi kunna vinna mer här i livet genom att avvika från Guds plan. Detta är det största misstag i världen. Det är livslögnernas livslögn. Den som vill vara mer än Gud i himlen har bestämt honom till, blir alltid något oändligt ringare. Rikast blir den, som fullständigt förverkligar Guds plan genom att varken gå över eller under Kristi gåvas mått.»

Om du lever ditt liv enligt Guds plan och du ådagalägger trohet i och kärlek till den kallelse. Han givit dig, så blir din arbetslokal en Guds verkstad, ditt arbete en gudstjänst och lyckans solsken skall lysa på din stig. Sant säger Nathan Söderblom: »Den bästa människan, kanske också i djupet den lyckligaste — om hon också ser det mörkt — är den, som fullständigt glömmer sig själv för sin uppgift.»

Våra andliga och materiella gåvor, liksom vårt kall — allt, allt ha vi fått som lån av Gud. Må vi förvalta alla gåvor troget till Herrens ära och nästans nytta! När vi för dem alla skola avlägga räkenskap:

»Ack, give då Gud, vi honom så tjänt
med allt, vad av Honom vi äga,
så nyttjat de pund, oss Herren förlänt,
att Han till envar måtte säga:
gå in i din Herres glädje, gå in,
du tjänare, gode och trogne!»

Principen för vårt liv.

Varje människa har väl för sitt liv satt upp vissa grundsatser, som hon söker följa. Liksom det är av vikt att äga ett program vid stora festligheter el. dyl. för att rätt kunna tillgodogöra sig vad som förekommer, är det nödvändigt att äga ett »livsprogram» för att leva ett rikt liv. Att det nu faktiskt finns så många människor, som leva ett liv i andligt armod, beror antingen på att de helt sakna program eller att de ha valt mycket dåliga. Den princip, som vi böra följa, då vi söka forma ett livsprogram, bör vara: så många människor som möjligt lyckliga och glada.

Men visar oss inte förhållandena runt om oss, att egoismen sitter i högsätet. Ha vi inte själva funnit, att vi varit alltför mycket behärskade av egoism. Den gamla kampen mellan ont och gott, som rasat sedan fallets dagar, rasar än. Segrar ej det goda i den kampen, gå vi under. Säkert är att vi en gång skola få göra samma erfarenhet som den gamle gudsmannen Job, nämligen att det goda segrar till slut. Dock kunna vi genom att i vårt livsprogram upptaga mer eller mindre av det sant goda påskynda eller tillbakahålla den dagen. Av avoghet utestänga vi säkert inga goda inflytelser från vårt liv, men väl av tanklöshet. Ett sådant tillfälle är det, när vi börja fråga oss, hur nära gränsen till »världen» vi få gå utan att mista vårt kristna anseende. I sådana tider gå vi miste om många goda impulser, som ett innerligt gudsliv kan ge åt oss.

Den princip, på vilken vi som unga böra bygga vårt liv är Jesu ord: »Du skall älska din nästa såsom dig själv.» Inför de budorden ha vi säkert alla kommit till korta. Och du som helt kunnat fylla, vad de orden innebära, äro måhända ej så många. Ha vi då rättighet att skjuta undan dem till det omöjligas värld. Jag tror det ej. Vi få allvarligt sträva att nå dit. Men vi böra noga komma ihåg, att man aldrig når dit genom yttre påbud och folkförsamlingars beslut. Det fordras en inre förnyelse, en sinnets nydaning. Det är därför som Kristus måste komma med sin ande till enskilda människor för att dana kristna folk. Vår tid fordrar starka trosmänniskor, helgjutna kristna. Kristus lär oss att leva som samfundsmedlemmar och att dö som individer. Han lär oss att i livet leva för andra, men att i döden andras tro ej håller att bygga på.

Att vi upptaga principen om självuppoffring i vårt liv får icke betyda, att vi göra så för att få lön därför. Det är egoism i sin prydno att för förtjänst i den tillkommande världen här utöva kärlek. Det som Kristus har lovat att beskära oss, om vi troget arbeta i kärlek och tålamod, får för oss aldrig bli något annat än en oförtjänt gåva. Det han giver är för stort för att vara betalning för vår gärning. Den kärlek som uppoffrar sig för andra är en *helig vilja*, inspirerad av Gud själv. Det vilar friskhet och kraft över den. Den giver utan tanke på gengåvor och gör just därför människor lyckliga. Det är sann storhet att kunna göra mänskligheten bättre och lyckligare.

Det målet ha vi unga satt upp för oss. För det vilja vi leva och verka så gott vi det kunna. Vår förhoppning står till Kristus, som skall giva oss mer av sitt sinne och sin kraft, om vi hålla oss tätt i hans fotspår.

Låt oss börja bland barnen och juniorerna. Har det uppväxande släktet lärt känna och älska den kristliga kärlekens princip och sökt omsätta den i sitt liv, är om 50 år en vuxen generation besjälad av det sinnet. Är det en utopi, att så skall ske? Måhända. Det beror mycket på vilket rum Kristi egen livsprincip får i ditt och mitt liv. Blir det styckeverk misslyckas vi, blir det helgjutenhet böra vi lyckas. »Vad konsten och kärleken danat, skall tiden bestorma förgäves.» »Så bliva de nu bestående, tron, hoppet, kärleken, dessa tre, men störst bland dem är *kärleken*.»

Augustinus Keijer.

Böcker och ungdomsbibliotek.

Några funderingar.

Vi nutidsmänniskor äro ett läslystet släkte. En annan sak är *vad, huru* och *varför* vi läsa. Den mest typiska genren inom nutidslitteraturen är detektivromanen. De nervkittlande böcker, som man läser med »flygande pulsar och brännande kinder». Den stackars splittrade och disharmoniska nutidsmänniskan läser nämligen ofta för att »förströ» sig. Därför slukar hon glupskt, utan synnerlig åtskillnad, allt nytt i sensationsväg på litteraturens område.

Det ges dock en och annan, som drives till böckerna av högre motiv, t. ex. av kunskapstörst. Det studiearbete, som på vissa håll bedrives exempelvis inom arbetarerörelsens ungdomsorganisation är all aktning värt. Man söker där kunskapen, kanske ej för att man i den ser ett bildningsmedel, utan därför att den ger *makt*. Frågar man någon av de unga männen i en socialistisk studiecirkel varför han studerar, skall han i de flesta fall svara: »Därför att vi måste göra oss beredda att övertaga samhället.» »Revolutionen i Ryssland misslyckades, emedan arbetarna där voro alltför okunniga», påstod härom dagen en ung revolutionär.

Väl är det sant att kunskap är makt, och givetvis har även denna synpunkt sitt berättigande. Men som motiv för den kristna ungdomens studiearbete räcker den icke. Vårt studium måste framför allt förhjälpa oss till ljus över livsproblemen och bli oss ett medel i kampen för karaktärens daning.

Att man även inom den kristna ungdomsrörelsen anat böckernas betydelse kan man se av de många bibliotek, som finnas i ungdomsföreningars ägo. Vid ett närmare studium av dessa biblioteks kataloger får man dock ofta ett nedslående intryck. Ej så sällan synes bokbeståndet vara hopkommet på måfå, ingen vägledande princip har följts vid bokvalet och ingen sakkunnig hjälp anlitats. Därför kan man få se de vidunderligaste saker i somliga ungdomsbibliotek.

Vid upprättandet av ett bibliotek bör för det första fastslås *en bestämd princip enligt vilken bokvalet skall ske*. Vidare bör man taga hänsyn till huruvida något *offentligt bibliotek* finnes på platsen. Det offentliga biblioteksväsendet i vårt land har utvecklats oerhört på senare tid, och snart finnes på de flesta platser något kommunalt bibliotek, som åtnjuter statsanslag. I dessa bibliotek finnes ofta ett rikt urval av litteratur från snart sagt alla kunskapens områden. Det kan väl i regel icke anses klokt att i våra ungdomsbibliotek upptaga böcker, som kostnadsfritt få lånas i ortens offentliga bibliotek. Någon menar kanske rent av, att det offentliga biblioteksväsendets framryckning gör våra ungdomsbibliotek överflödiga. Så är dock enligt mitt förmenande alldeles icke fallet, våra ungdomsbibliotek ha helt visst nu och allt framgent ett viktigt rum att fylla. Men blott under den förutsättningen, att de tilldelas en specialuppgift. De skola tjäna samma syfte som vår ungdomsverksamhet för övrigt, alltså *hjälpa den troende ungdomen till ljus över det inre livets spörsmål och tjäna dess moraliska och religiösa fostran*. Härmed är då också den vägledande princip, som bör följas vid bokvalet, antydd.

Det kan i allmänhet vara nog att ungdomsbibliotek har följande fyra avdelningar: a) bibellitteratur och uppbyggelseböcker, b) kyrkohistoria och missionslitteratur, c) biografier, d) ett lämpligt urval skönlitteratur. På platser där offentliga bibliotek finnes, synes det däremot alldeles onödigt att anskaffa litteratur i t. ex. geografi, naturvetenskap och språk. Med tanke på de mycket blygsamma tillgångar våra bibliotek i allmänhet förfoga över torde det även eljes få anses försvarligt, att blott mycket sparsamt medtaga litteratur från rent profana områden.

Att vid bokvalet finna lämplig litteratur till de tre första här föreslagna avdelningarna i ett ungdomsbibliotek torde ej vara så svårt. Värre är det beträffande skönlitteraturen. Den stora mängden av dagens skönlitterära alster kan naturligtvis ej givas rum i våra bibliotek. Ett huvudfel med den moderna skönlitteraturen är, att den oftast är skriven ut ifrån enbart estetiska synpunkter, utan hänsyn till moral och än mindre religion. Nåväl, det sägs att diktaren skall skildra livet sådant han sett det, teckna *verkligheten*, oavsett om den är god eller ond. I det fallet har den moderna litteraturbedömaren åtminstone inte samma mening som gamle Platon. Denne Greklands gamle vise ville, att även dikten all-

tid skulle ha ett uppfostrande syfte. — Men det är ej blott ämnesvalet och de på ämnet lagda synpunkterna utan även författarens personlighet, som bestämmer diktens värde. Någon har sagt att »konst är naturen, sedd genom ett temperament». Huruvida en bok ur moralisk synpunkt bör beteckna som god eller icke blir så framför allt en fråga om författarens personlighet, det är dock till sist sig själv och sin egen livssyn han ger oss i sin bok.

Vi ha ju, säger kanske någon, en mängd »kristliga berättelseböcker» att välja på. Nåja, åtskilliga av dem äro onekligen av värde, men om en stor mängd av dem torde det kunna sägas, att det varit ungefär lika bra, om de aldrig hade skrivits. Ofta sakna de alldeles litterära förtjänster, teckna människorna skematiskt och ge fördenskull ingen djupare människokunskap. Huru ofta äro icke människorna i dessa böcker från början färdiga, somliga rena som änglar och andra fullgångna i ondska! — Man bör alltså ej utan vidare godtaga en bok blott fördenskull att den är åsatt etiketten »kristlig berättelse».

Med det nu sagda har jag blott velat uppvisa, hur viktigt det är att gå försiktigt tillväga vid valet av skönlitteratur för ungdomsbiblioteken.

En annan sak. Om man väl fått ett bibliotek till stånd gäller det att väcka och alltjämt vidmakthålla intresset för det. Någon gång bör man bl. a. anordna en litterär afton, då ett föredrag hålles om böcker och läsning och bibliotekets betydelse framhålles. Viktigt är också att varje år företaga några nyinköp. Av stor betydelse är jämväl att rätt person sättes som bibliotekarie, ingen annan än den störste bokmalen i ungdomsföreningen bör få det uppdraget.

David Hedegård.

Göm ej att i tid insända uppgifterna för matrikeln till vederbörande distriktsföreståndare.

*

Upptag lösnummerförsäljning av Ungdomsvännen.

Sanna människor.

Ett mål måste vi ha att arbeta för. Det är det enda som kan hjälpa oss från att bli karaktärslösa stundens barn. Den som föresatt sig ett mål och med sin vilja verkligen söker förverkliga detta, måste alltid vara ett stycke karaktär. Inför det måste man alltid vara beredd till en viss grad av självuppoffring, varje stund beredd att slå tillbaka de frestelser som bjuda en att följa ögonblickets ingivelser och dess lockelser att göra det som för tillfället kännes behagligast och bekvämast. Vi måste med andra ord vara mäktiga åtminstone någon självbehärskning.

Själva medvetna om vad vi vilja, måste vi i varje ögonblick kunna göra denna vilja gällande i våra liv.

Så långt vi kunna se är det just dessa två ting: självmedvetande och självbehärskning som i princip skiljer människan från djuren. Där dessa två ej finnas, kunna vi väl knappast utan att göra våld på språkbruket använda beteckningen människa. Kroppen om ock i dess skönhet, tankar om ock i dess klarhet, känslan om ock i dess djup och mångskiftande rikedom: allt detta ha vi gemensamt med djuren. Först den om sig själv medvetna viljan och dess förmåga av självhävdelse är något nytt, till vilket vi ej veta någon motsvarighet inom den övriga naturen. Så måste det alltså bli ett tvingande krav för oss att vi få ett mål för våra liv. Men därmed är ej sagt, att det är likgiltigt av vad slag detta mål är. Det må vara sant att var och en blir salig på sin fason, om ordet salig får betyda inre tillfredsställelse. Men denna salighet kan vara vunnen på sanningens bekostnad. Och av en sådan salighet äro vi i själva verket föga betjänta. Saligheten får aldrig bli en känslans sak bara,

Finns där då något mål som är allmängiltigt för alla och för alla tider? Så långt vi veta gäller det som en lag inom all naturen, att var och en har sin största uppgift inom sig själv. Genom att var och en till högsta fullkomning hävdar sin egenart tjänar den bäst sig själv och det hela. En hund bör vara en så god hund som möjligt, på så vis fyller den bäst sin plats bland den övriga naturen. Så bär ock en människa sin bestämmelse inom sig själv, den nämligen att bli en så sann människa som möjligt. Genom att i sitt liv söka förverkliga det målet skall hon bäst fylla sin uppgift som människa bland andra människor. Ty det är

nu en gång så, att vi människor ej leva ensamma. Därför måste det mål som skall bli vårt, ej lösa blott individens krav utan därtill hela mänsklighetens. Individualism och socialism skola förenas i ett. Vårt mål bör alltså vara det att bli sanna människor, det vill m. a. o. säga: hävda det hos oss som utgör vår egenart och skiljer oss från den övriga naturen.

Det är alltså icke naturen utom och inom oss, våra dunkla och ofta omedvetna drifter och känslor, som skall behärska oss utan vi skola som fria människor gå åstad för att förverkliga det av oss i tanken klart fattade målet. Icke dunkla aningar utan klara tankar ger fast bestämdhet åt liv och gärning. Den är ingen människa som endast låter sig ledas av sina tillfälliga begär och drifter. Så göra ock djuren.

Men det är ej nog med att vi insett att det finnes ett krav, som med rätta kan ställas på oss. Det fordras ock, att vi kunna böja oss under detta krav. Men där sviktar mången. Kravet är för stort och deras kraft för liten. Det gäller att bli en sann personlighet, som fritt kan underordna sig det krav som han erkänner vara sanning. Men alla äro vi bundna av årslånga vanor, av starka begär och naturliga böjelser. Det betyder kamp att bryta dessa fjättrar, och det är en ren maktfråga, vem som skall vinna: dessa makter eller vårt sanna jag. Människovarande betyder strid och en hård strid. Och vi måste säga oss, att vi ofta duka under i den striden. En sorglig bekännelse, men ärligheten fordrar den utav oss. Många ge upp kampen. Det lönar sig inte. Och så upphöra de att vilja det de anse vara rätt, därför att de ej kunna det. Men därmed är den stora dödssynden begången.

»Att du ej *kan*, dig Gud förlåter,
Men aldrig, att du icke *vill*.»

Men så behöver dock ej striden lykta. Räcker ej vår egen kraft, kunna vi få hjälp utifrån. Där finns en lag som säger: omne vivum exvivo (allt liv av liv), likasåfullt finns en lag som säger: allt personligt liv ur personligt liv. Så kunna vi få mycken hjälp av dem som hunnit längre än oss i sin kamp för vinnandet av personlighet. Men Kristus står där först och sist som den stolte bäraren av fullkomligt personligt liv. Han — människones son — var den sanna människan. Och hör! Han bjuder oss att komma till sig. »Kommen till mig!» Och erfarenheten lär oss, att han kan skapa människor, frigjorda personligheter. Men därför fordrar han att vi i Hans händer låta forma oss efter Hans skön.

Mellan vilja och kunna är ett helvete befäst. Det har blivit mångas död. Endast en har stigit över det svalget. Det var Kristus. Endast en kan rädda från dess död. Det är Kristus.

Men därför fordras att vi i fullt förtroende lämna oss i Hans vård, att Han får föra oss på sina stigar. Vi måste ge oss åt Kristus, därför att vi själva ingenting förmå. Icke jag utan Kristus. Kristus är den ende. Till vem skulle vi gå om icke till Honom?

Det är människor som sålunda givit sig helt åt Kristus, som skola skapa en ny tid. Men var äro de? De kristtrogne? De sanna människorna?

Richard Eeg-Olofsson.

Program för Ungdomens Bönevecka den 4—11 februari 1923.

Huvudämne: Helhjärtad överlåtelse åt Gud.

Söndagen den 4 februari:

Ämne: *Ett Herrens folk.* 1 Petr. 2: 9—10. Uppb. 5: 9. 2 Krön. 23: 16—19. 1 Petr. 1: 18—19. 2 Kor. 5: 15—18.

Måndagen den 5 februari:

Ämne: *Frestelsen till halvhet och världssinne.* Matt. 4: 1—11. 1 Joh. 2: 15—17. 2 Tim. 4: 10. 2 Tim. 3: 1—5. Matt. 18: 7—8. Ef. 6: 10—13.

Tisdagen den 6 februari:

Ämne: *Det halvhjärtade kristendomslivets fattigdom och olycka.* Uppb. 3: 14—18. Jak. 4: 1—6. Jak. 1: 7—8. Matt. 25: 1—13.

Onsdagen den 7 februari:

Ämne: *Helgade åt Herren.* Gal. 2: 19—20. Ef. 3: 14—19. Kol. 3: 1—4. Kol. 3: 12—17. Joh. 17: 14—19.

Torsdagen den 8 februari:

Ämne: *Heliga föredömen.* Ebr. 12: 1—3. Föredrag om någon av Gamla eller Nya Testamentets heliga.

Fredagen den 9 februari:

Ämne: *Förnyelse och tillväxt.* Ps. 51: 12—15. Joh. 15: 4—6. Ef. 4: 12—16. 2 Petr. 3: 18.

Lördagen den 10 februari:

Ämne: *Vår tid och helhjärtad kristendom.* Rom. 12: 21. Rom. 13: 7—14. Rom. 14: 16—18. Fil. 1: 27—30. 2 Tim. 4: 1—5. 1 Kor. 1: 17—24.

Söndagen den 11 februari:

Ämne: *Betydelsen för evighetslivet av en helhjärtad överlåtelse åt Gud.* Matt. 25: 14—30. 2 Petr. 1: 10—11. 1 Kor. 3: 11—15. Dan. 12: 2, 3 och 13.

S. M. U. anordnar ännu en litterär pristävlan.

Ehuru vår förra litterära pristävlan inte kunde locka så många att pröva sina litterära talanger, har dock Ungdomskommittén beslutat utlysa ännu en pristävlan. Och nu, kamrater inom S. M. U., måste ni försöka bereda prisnämnden arbete och huvudbry.

Denna gång gäller det att skriva om något av följande ämnen:

(Seniorer)

1. Andlig tillväxt.
2. Den troende ungdomens hemliv.
3. Den troende ungdomen och samhällslivet.
4. Vårt ungdomsarbetes framtidsuppgifter.
5. En berättelse. (Fritt ämnesval.)

(Juniorer)

1. Varför jag älskar Jesus.
2. En missionär (efter fritt val).
3. Mitt trevligaste minne från juniorföreningen.
4. Brev till mor.
5. Min hembygd.

Följande pris utdelas:

1:a	pris:	Böcker för	40: — kr.
2:a	»	» »	30: — »
3:e	»	» »	20: — »
4:e—6:e	»	» »	10: — »

Första och andra pristagarna få välja böckerna efter S. M. U:s bibliotekskatalog, de övriga efter Missionsförbundets bokförlagskatalog. Det senare står naturligtvis även första och andra pristagarna fritt.

Tävlingsbidragen skola vara försedda med påskriften »Pristävlan» och insända till S. M. U:s expedition före den 1:a maj.

Litteraturkommittén.

Kom ihåg Klysna Juniorer.

med ett brev den 9 febr. Brev, märkta med B. A., mottagas tacksamt under adress: Algot Johansson, Östanby, *Ervalla.*

Prenumerera å

Frikyrklig Ungdom

(utgiven av Fria Kristliga Studentföreningen F. K. S.)

Tidningen vill predika Kristus för ung men ock för gammal i en tid då allt annat flyter.

De praktiska konsekvenser kristen tro nödvändigt måste leda till vill den belysa och de problem och idéer, som röra sig i tiden, vill den från kristen livsåskådning skärskåda.

Vi anbefalla tidningen åt predikanter, ungdomsledare och all vaken ungdom.

Pris för helt år (10 n:r) *kr. 3:* —, för halvt år *kr. 2:* —.

"Det är något som griper och värmer, något förtroendeväckande, kärnfullt och gediget", säger J. M. Ollén i Sv. M. om

Tre ungdomsår i Kongo.

Förf., missionssekr. *J. E. Lundahl,* har i denna bok sammanfört ett antal brev, som han för 20 år sedan skrev i Kongo hem till föräldrahemmet i Sverige.

När breven taga en med till höjder och dalar, till träsk och forsande älvar, till fallfärdiga infödingehus och välbyggda missionsstationer i de svartas världsdel — då följer man gärna med.
Svenska Journalen.

Den omedelbara inblick i en ung missionärs fröjder och sorger, som man på grund av denna bokens tillkomsthistoria i den får, förlänar den ett särskilt värde.
Sydsvenska Dagbladet.

Det som här möter är sprunget direkt ur hjärtat, ursprungligt och omedelbart, därför skall förf. och genom sin bok finna väg till hjärtan som förstå honom.
Sinims Land.

Pris 2 kr., klotb. 3 kr.

Återförsäljare erh. god rabatt.
I bokhandeln eller direkt från

Sanningsvittnets Förlag, Stockholm I.

Erkännande.

Genom predikanten L. A. Holmström, Stockholm, har jag av Stora Tuna ungdomsförening mottagit kr. 87: 66 för evangelistverksamheten i Västerbotten, vilket härmed tacksamt erkännes.

Umeå i januari 1923.

K. A. Ekman.

Ämnar Ni bygga?

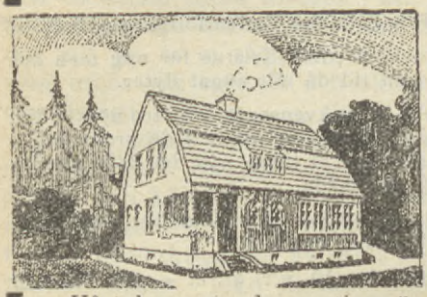

Genomgå då först någon av våra byggnadstekniska kurser! Genom vår undervisning blir Ni i stånd att på egen hand uppgöra ritningar och kostnadsförslag. Många av våra elever ha efter genomgången kurs etablerat sig som byggmästare, andra åter ha erhållit stadigvarande, väl avlönade platser. Hundratals intyg bekräfta detta. Vi utbilda **byggmästare, byggnadsverkmästare, byggnadsförmän** och **byggnadsritare.** Våra undervisningsavgifter äro **låga.** Betalningsvillkoren **fördelaktiga.** Lärotiden **obegränsad.** Förkunskaper ej nödvändiga.

Vårt korrespondensinstitut är det **äldsta, största** och **förnämsta** i Norden. Vår undervisning är grundad på **24-årig** praktisk och pedagogisk erfarenhet. Vi ha hittills undervisat över **200,000** personer. Institutet omfattar utom **Tekniska avdelningen,** som är uppdelad i en *byggnadsteknisk* linje, en *maskinteknisk* linje och en *elektroteknisk* linje, **nio** andra avdelningar, nämligen: **Merkantila avdelningen, Språkavdelningen, Real- o. studentavdelningen, Fackskoleavdelningen, Lantbruksavdelningen, Teckning- och målningsavdelningen** samt **Avdelningen för själskultur** (utveckling av själsförmögenheterna). Cheferna för de olika avdelningarna äro **universitets-** eller **fackbildade,** envar på sitt område. Så t. ex. förestås Byggnadstekniska avdelningen av erkänt duglig **byggnadsingenjör.** Chefen för elektrotekniska och maskintekniska avdelningen är **högskoleingenjör** med flerårig praktik från Sveriges förnämsta verkstäder.

Om Ni därför ämnar utbilda Er inom någon av å bredvidstående kupong uppräknade branscher, bör Ni redan **i dag** tillskriva institutet genom att **avskilja** och **ifylla kupongen** samt sända den i öppet kuvert, frankerat med 5 öre! Ni erhåller då alla erforderliga upplysningar.

HERMODS
KORRESPONDENSINSTITUT

Hermods Korrespondensinstitut
Malmö. Slottsg 59 A.

Sänd mig gratis och utan förbindelse å min sida Er tidskrift »Korrespondens» för 6 mån. jämte prospekt för det yrke eller den kurs, **framför** vilken jag markerat ett (X).

Byggmästare	Lantbruksbokhållare
Byggnadsverkmästare	Lantbruksinspektor
Byggnadstörman	Trädgårdskurs
Byggnadsritare	Teckningskurser
Elektroverkmästare	Målningskurser
Elektrisk maskinist	Juridiska kurser
Elektrisk montör	Språk: Svenska,
Maskinverkmästare	Tyska, Engelska,
Ångmaskinist	Franska, Ryska,
Maskinritare	Esperanto
Affärsman	Realskolekurser
Kontorschef	Studentkurser
Bokförare	Inträdeskurser
Korrespondent	Minnes- och tanke-
Kontorist	uppövning
Stenograf	Offentligt uppträdande
Förvaltare	o. talarkonst.

Namn: .....

Adress: .....

..... — U. V. 325 $^{20}/_{1}$ —23.

Karlstads Handelsinstitut och Praktiska skola.

Grundad 1886. Av framstående köpmän och industriidkare varmt rekommenderad. 5,000 elever. Begränsat antal. Begär prospekt. **Årskurs för studenter. 1- till 2 årskurs** för realskolebildade och från högre allm. flickläroverk (tidsvinst). **Längre och kortare kurser** för folkskolebildade m. fl. Obs. Vikt ga allmänbildande ämnen vid sidan av de merkantila. Obs. Tillförlitlig kunskap i bokföring, nödvändig för alla. Omkring $^{2}/_{3}$ av eleverna ha erhållit goda platser, därpå ojäviga bevis, intyg av industriidkare och köpmän m. fl., som anställt utgående elever, vid prospektet äro fogade. **Joh. F. Lindmark.**

Vårterminen vid Karlstads Handelsinstitut och Praktiska skola börjar den 10 januari.

Brevaftnar.

Björkfors juniorförening anordnar brevafton lördagen den 3 februari. Juniorer, sänd oss brev. Adress: Svea Hoffberg, *Björkfors.* Märkas B. A.

Högeruds kr. ungdomsförening anordnar sin brevafton den 10 febr. Trossyskon, glädjen oss med brev. Märkas B. A. och sändas under adr. Hanna Jansson, Tareboda, *Högerud.*

V. Ryds kristl. ungdomsförening anordnar brevafton lördagen den 17 febr. Trossyskon när och fjärran, glädjen oss med många brev. Märkas B. A. och sändas under adr.: J. E. Kroon, *Rydsnäs.*

Kamrater i S. M. U.

Vill ni bidraga med till att få vårt missionshus färdigt? Sänd då många brev till Hassels kristliga ungdomsförening Syskonbandets första brevafton d. 1 mars. Breven märkas B. A. adress fröken Anna Vesterlunn, *Hassel.*

Skaffa Ungdomsvännen en ny prenumerant!

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1923.